

Царь Калоянъ лежеше съ отворени очи въ широкото си ложе. Наближаваше да съмне, а той все още не можеше да заспи. Бавно почнаха да се очертавагъ предметитъ изъ стаята, студена синкава свѣтлина плъзна по прозорцитъ. Навънъ се чуваха равномѣрнитъ крачки на стражата. Презъ три часа върнитъ му тѣлохранители се смѣняха. Той се послуша. По тежкитъ стѣпки позна страторъ Константинъ. Обърна се на другата страна, но сънъ не слизаше до морнитъ му клепки.

Не добри вести бѣха дошли. Бонифаций Монферато владѣеше вече Драма и Съръ въ Долна земя. А сега се бѣха научили, че той се срещналъ въ Кипсела съ императоръ Анри, и двамата уговорили общо нападение срещу българитъ. Кога щѣха да почнатъ бранъ? Вѣроятно напролѣтъ. Но и Калоянъ не спѣше. И той презъ зимата щѣше да се приготви. И когато най-не се надѣваха, щѣше да ги нападне. Ахъ, веднѣжъ да паднѣше Солунъ въ ръцетъ му! Тогава съ Анри щѣше лесно да се разправи... Вече веднажъ заедно съ Шишманъ бѣ обсаждалъ Солунъ. Но кралъ Бонифаций се бѣ върналъ отъ Пелопонезъ на помощъ на жена си, и Калоянъ се бѣ видѣлъ принуденъ да смене обсадата.

Царьтъ потръпна. Дали не бѣха прави думитъ на Иоана?

„... Недей напада града на свети Димитри, чичо. Страхъ ме е отъ гнѣва на Чудотвореца...”

Ахъ, това бѣха младежки боязни. Свети Димитъръ бѣше покровителъ на българитъ. Той завинаги бѣ оттеглилъ благоволенieto си отъ ромейтъ. Все пакъ отдавна Калоянъ не бѣ се молилъ предъ иконата му. Сякашъ нѣщо го спираше и заключваше въ сърдцето му искреностъга на молитвата. Царьтъ отхвърли завивкитъ си. Бавно се отправи къмъ кандилото, което блещукаше предъ иконата на светеца-войникъ. Колѣннички и вдигна взоръ, пѣленъ съ молба. Но нѣкакъвъ леденъ трепетъ скова умиленieto на душата му.

Солунскиятъ чудотворецъ го гледаше хладно и враждебно. Въ синитъ му очи блещѣше гнѣвъ и укоръ. Ме-